

Д-ръ Селим II, 29), на всеки случай английски поданикъ.

Съ идването на Цукала, въ Сливенъ (1836) заглъхвватъ и най-малките слѣди отъ старо българската или въобще българска писменность. Той е билъ условенъ за главенъ учителъ на сливенските училища за три години. Кръпенъ отъ мѣстния паша като неговъ „хикименъ“, отъ силните на деня първенци и отъ Одринския владика, Цукала става всесиленъ и почналъ да тероризира без-

разборно. Съ това той скоро станалъ нетърпимъ. Училището му е било въ Х. Костовитѣ къщя, които слѣдъ това прѣминаватъ въ собственост на Кара Димитъръ Х. Костовъ (днесъ мѣстото, дѣто е мжжката гимназия.) Той е авторъ на нѣколко съчинения на гръцки езикъ. Цукала напуща Сливенъ поради нанавистъта на сливенци, а главно поради епохалния замахъ въ града срѣщу дотогавашния елинизъмъ. Както ще се види, именно прѣзъ неговото прѣбиваване въ Сливенъ (около 1840 г.) се подкача на нова смѣтка българското училищно дѣло въ Сливенъ. (Отъ Сливенъ Цукала заминава за Плов-

Георги Цукала

дивъ, дѣто сѣщо се прочуль като българофобъ. За него споменава и Ст. Захариевъ. Т.-Пазарджишкия учителъ — българинъ (Никифоръ п. Константиновъ) билъ разкарванъ подъ стража въ Пловдивъ поради интригите му прѣдъ Пловдивския паша (1847 г.). По случай директорството му въ Сливенъ, ето що се пише въ „Народній гласъ“ (Пловдивъ, 1883 г., май—юний): „Приказвагъ за чудесни срѣдства, употребявани отъ тоя Диогеновъ наследникъ за погърчването на сливенци, но, слава Богу, той не успѣлъ да научи и посѣе нищо отъ гърцизма; силний Сливенски вѣтъръ издухалъ дори останките му отъ алфа до омега“).

Тъкмо когато Цукала напушалъ Сливенъ, въ Атича се озовалъ послѣдниятъ възторженъ гръкоманъ отъ Сливенъ, Яни Сотировъ. Надъханъ съ елинизъмъ, той допълва класицизма си въ Атина, дѣто слѣдвалъ по гръцка филология (1843—1846). Върналъ се въ Сливенъ, когато Цукала вече билъ заминалъ отъ града, и когато почти никой не искалъ вече да чуе за гръцка наука. „Дѣйствиелно, пише Селимински, той щѣше да умре отъ гладъ“. Прѣзъ годината, когато се върналъ въ Сливенъ, тукъ е имало вече българско училище (1846), по който начинъ гръцките амбиции на Яни